

A Fővárosi Ítéltábla az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: Dr. László Áron Márk ügyvéd) által képviselt felperes neve (...) felperesnek a Dr. Horváth Ádám Gergely ügyvéd (...) által képviselt A... Kft. (alperes címe) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. október 28. napján kelt, 1.P...../2011/5. számú ítélete ellen az alperes 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, mellőzi az adatszolgáltatásra kötelező rendelkezést, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200 000 (Kétszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, miszerint az alperes azzal a magatartásával, hogy 2010. május 19-től cégnevében az Agilnet megjelölést, valamint 2010. augusztus 2-től az Agilnet kereskedelmi nevet és az a....hu domain nevet használja, bitorolja a felperes ... lajstromszámú AGILENT szóvédjegyét. Kötelezte az alperest a jogsértő magatartás abbahagyására és attól a jövőre nézve is eltiltotta.

Kötelezte továbbá, hogy 15 napon belül szolgáltatson adatot a felperesnek, hogy kinek, mióta, mennyi darabot, milyen áron adott el a védjegy árujegyzékében található jogsértő termékekből, kinek, mióta, mennyi darabot, milyen áron exportált, kinek, mióta és milyen szervizelési munkát végzett, és ezek által milyen nettó árbevételt ért el.

Feljogosította a felperest, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét a m....hu honlapon legfeljebb 10 000 forint + áfa összeg erejéig az alperes költségén jelentesse, illetve kötelezte az alperest, hogy ugyanezt a tartalmat az agilnet.hu honlapján közzétegye azzal, hogy a domain név vonatkozásában az eltiltás hatálya a közzététel leteltét követő napon kezdődik.

Végül kötelezte az alperest, hogy a felperesnek fizessen meg 283 400 forint perköltséget.

A tényállásban megállapította, hogy a felperes a jogosultja a ... lajstromszámú, ...16-i uniós elsőbbségű „AGILENT” szóvédjegynek, melynek oltalma egyebek mellett a Nizzai Megállapodás 9. osztályában a kromatográfiai berendezésekre, valamint a 37. osztályban a javítási, szervizelési szolgáltatásokra is kiterjed. A felperes speciális kémiai mérések elvégzésére alkalmas mérőműszereket gyárt, forgalmaz, így többek között gáz- és folyadék kromatográfiás (GC és HPLC) berendezéseket is.

Az alperesi cég alperes neve Kft. néven ...19-én került a cégjegyzékbe bejegyzésre. A cégkivonatban tevékenységeként egyéb máshová nem sorolt gép, berendezés nagykereskedelme került feltüntetésre. Fő üzletága a speciális kromatográfiai termékek forgalmazása, szervize és a kapcsolódó szolgáltatások biztosítása. Javára ... 2-án került regisztrálásra az a....hu domain név, amely alatt elérhető honlapján az alperes tájékoztatást nyújt többek között a cégről. Az oldalak bal felső részén az „Agilnet” megjelölés ábrás környezetben is megjelenik.

A felperes a védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránti keresetében az „Agilnet” cégnév, az a....hu domain név, illetve az „Agilnet” kereskedelmi név alperesi használatát sérelmezte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a felperes nevét fonetikusán „ézsilent”-nek kell ejteni, ami a kiejtésbeli jelentős eltérés miatt nem téveszthető össze az „Agilnet” megjelöléssel. Hangsúlyozta, hogy a felperes a magyar piacon disztribútorain keresztül van jelen és védjegyét kizárólag a „Technologies” toldattal együtt használja. Előadta, hogy kizárólag kromatográfiás eszközök szervizelését és ehhez kapcsolódó alkatrész forgalmazást folytat, utóbbiakat a felperes hivatalos márkakereskedőtől szerzi be.

Az elsőfokú bíróság a keresetet a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. § (2) bekezdésének b) pontja, illetve (3) bekezdésének c) és e) pontjai szerint alaposnak találta.

Kifejtette, hogy a perben kizárólag annak van jelentősége, hogy az „AGILENT” szó a felperes javára oltalom alatt áll. Az alperesi bitorlás megállapíthatósága szempontjából ugyanis közömbös, hogy a jogosult védjegyét milyen formában, toldattal használja. Nem találta relevánsnak azt a körülményt sem, hogy az alperes használja-e a védjegyét Magyarországon, mivel a disztribútorokon keresztül megvalósuló használat a Vt. 18. §-ának (3) bekezdése alapján a védjegyjogosult részéről megvalósult használatnak tekintendő.

Az alperesi cégkivonat, az a....hu domain név whois rekordja, valamint az alatta elérhető honlap közjegyző által tanúsított tartalma alapján bizonyítottanak találta, hogy az alperes kromatográfiai termékeket értékesít, és cégét azzal jellemzi, hogy fő üzletága a speciális kromatográfiai termékek forgalmazása, szervize és a kapcsolódó szolgáltatások biztosítása. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem az

alperesi forgalmazást kifogásolta, hanem kizárólag a cég-, kereskedelmi, illetőleg domain név használatát, így súlytalannak találta az alperes azon érvelését, miszerint forgalmazást nem végez, kizárólag olyan alkatrészeket vásárol meg, melyeket a szervizelésnél használ fel. Rögzítette az ítélet, miszerint nem vitás, hogy az alperes a sérelmezett megjelöléseket gazdasági tevékenysége körében használja, mint ahogy az is tény, hogy a védjegy árujegyzéke kiterjed a kromatográfiás berendezésekre.

Az összetéveszthetőséget vizsgálva vizuális szempontból megállapította, hogy az eltérés a védjegy és a kifogásolt megjelölésformák között igen csekély, kizárólag az „e” és „n” betűk felcseréléséről beszélhetünk. Fonetikailag a magyar fül számára egyaránt nehezen megjegyezhető mind a felperesi, mind az alperesi megjelölés. Magyaros kiejtés esetén az írásképpel egyezően csekély eltérés mutatkozik, és idegen hangzása miatt az átlagfogyasztóban egyformán kétség támadhat a kiejtést illetően. Amennyiben a védjegyet angolos kiejtéssel ejti a fogyasztó, akkor sincs akkora eltérés, amely kellően kizárná az összetéveszthetőséget. Konceptuális szempontból azonban az árujelzők nem ütköztethetők, mivel mindkettő fantáziaszónak minősül. Ugyanakkor növeli az összetéveszthetőséget, hogy az áruk és szolgáltatások közötti kisebb hasonlóságot ellensúlyozhatja a megjelölések közötti nagyobb hasonlóság és fordítva. Jelen esetben az árujegyzékben foglalt áruk és szolgáltatások és az alperesi tevékenység hasonló.

Kitért rá, miszerint a töretlen bírói gyakorlat alapján a cégbíróság aggálytalan eljárása önmagában nem alkalmas arra, hogy az alperest a védjegybitorlás alól mentesítse. Az átlagfogyasztó számára a cégnévnek az „agilis” és „net” szavakból képzett volta nem egyértelmű, ennek folytán ez a körülmény sem alkalmas az összetéveszthetőség kizárására. Így az alperes által használt neveket a fogyasztók összetéveszthetik a védjeggyel, illetve azt gondolhatják, hogy ezzel a cég-, kereskedelmi és domain névvel rendelkező gazdasági társaság hozzá köthető.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította az alperesi védjegybitorlást és marasztalta a kért jogkövetkezményekben azzal, hogy az elégtételadást csak korlátozottan írta elő, mert a szűk piaci szegmenst érintő magatartás miatt nem találta indokoltnak az országos napilapokban, hetilapban való megjelentetést, hanem elégségesnek látta a megjelölt m....hu, illetőleg az alperesi honlapon történő közzétételt.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amiben elsődlegesen a döntés megváltoztatásával a felperes teljes keresetének elutasítását kérte, másodlagosan az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését indítványozta.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a körülmények vizsgálata nélkül jutott arra az álláspontra, hogy a fogyasztók könnyen összetéveszthetik az alperesi megjelöléseket a védjeggyel, és nem értékelte azt, hogy ezen a kifejezetten specifikus piacon ki minősül fogyasztónak. Részletesen kifejtette a kromatográfia vagy színeképelemzés tudományos szerepét, az eljárás alkalmazását és azt, hogy az alperes egyik üzletága ezen elválasztás-technikai berendezések szervizelésével

foglalkozik. Előadta hogy Magyarországon 18 cég foglalkozik kromatográfiával, ebből 13 külföldi, multinacionális vállalat képviselte, tehát egy nagyon szűk gazdasági szegmensről van szó, ahol mindenki személy szerint ismeri egymást. Így objektív lehetőség sincs arra, hogy a fogyasztók ezen védjegyet és az alperesi megjelölést összetévezzék, különös tekintettel arra, hogy a felperes a szóban forgó berendezések piacán az egyik meghatározó szereplő, a piac releváns szereplői nem tévesztik össze egy kis magyar cég nevével. Ennek alátámasztására az összetéveszthetőséget cáfoló nyilatkozatokat csatolt.

Érvelése szerint az „Agilnet” elnevezés megfelelően kiküszöböli az összetéveszthetőséget a védjegy és a sérelmezett név között, mert biztonsággal orientálja a fogyasztókat a vásárlások és áruválasztások során. Megjegyezte, hogy e körben a felperes előadása azért sem helytálló, mivel az USA területén a névvel azonos elnevezéssel más cég is működik, ami ellen nem tudott sikeresen fellépni.

Egyidejűleg előadta, hogy a további viták elkerülése miatt cégnevét megváltoztatta, és honlapján csak olyan termékek és szolgáltatások szerepelnek, amelyek nem tartoznak védjegytalálom alá.

Az adatszolgáltatással kapcsolatos rendelkezést jogellenesnek találta arra hivatkozva, hogy nem forgalmazott olyan terméket, amelyen a védjegy jogtalanul szerepelt volna és nem nyújtott olyan szolgáltatást, amelyet a védjegyre tekintettel vettek volna igénybe. Az alkatrészeket minden esetben a hivatalos viszonteladóktól szerezte be, így nincs olyan kereskedelmi jogviszony, amelyet a felperes védjegyének megsértésével hozott volna létre. Emellett az adatok átadása jelentős üzleti, esetlegesen szolgálati vagy államtitkokat és nemzetbiztonsági érdekeket is sért, ugyanis ezen keresztül egy külföldi, EU-n kívüli vállalat betekintést nyerhet olyan kiemelt stratégiai fontosságú intézményekben végzett vizsgálati lehetőségekre, amelyekre neki szigorú titoktartási szerződése van, ugyanakkor e vonatkozásban a felperesnek kötelezettsége nincs, nyilatkozatot nem tett, így az adatokat szabadon felhasználhatná. Kitért arra is, miszerint a felperes nem rendelkezik magyarországi szervezettel, így a magyar törvény hatálya ezen adatok tekintetében ki sem terjed rá.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében foglalt tilalomra utalva kérte, hogy a másodfokú bíróság az üzleti partnerek nyilatkozatait hagyja figyelmen kívül egyrészt, mert valamennyi az elsőfokú határozat meghozatalát követően került kiállításra, másrészt azok tárgyilagos volta is megkérdőjelezhető, mivel az alperes kérésére születtek, és tartalmuk szinte szóról-szóra azonos. Kifejtette, hogy a megjelölések összetéveszthetősége nem tény, hanem jogkérdés, így nem vizsgálendő, hogy a fogyasztók ténylegesen összetévesztik-e a megjelöléseket, hanem elegendő önmagában az összetéveszthetőség veszélyének a fennállása is. Az összbenyomás szempontjából elemezte a megjelöléseket, leszögezte, hogy a felperesi társaság világhírű és piacvezető a HPLC és a GC elválasztás-technikai

készülékek körében. Ekként, amikor egy versenytárs ezen a szűk piacon, olyan néven jelenik meg, ami nagymértékben hasonlít a jól ismert védjegyre, ezt a nevet olyan árukra és szolgáltatásokra használva, amelyek gyakorlatilag azonosak a védjegy által jelezett árukkal és szolgáltatásokkal, ez a magatartás összezavarhatja a fogyasztókat. Az uniós joggyakorlatra hivatkozva rámutatott, hogy minél nagyobb a megkülönböztető ereje a korábbi védjegynek, annál nagyobb az összetévesztés veszélye. Ezért annak a ténye, hogy a védjegy jóhírnevet élvez szakmai körökben és magas fokú megkülönböztető képességgel rendelkezik, növeli az összetéveszthetőség veszélyét. Irrelevánsnak találta, hogy az alperes eredeti vagy nem eredeti termékeket forgalmaz-e, miként a felhívott amerikai céggel kapcsolatos ügy kimenetele sem mentesítheti az alperest a jogsértés alól.

Az adatszolgáltatás körében azt hangsúlyozta, hogy ez egyike a védjegybitorlás esetén alkalmazható jogkövetkezményeknek, mivel pedig a védjegybitorlás megállapítást nyert az alperes alaptalanul sérelmezte az adatok szolgáltatására szóló kötelezést. Az szintén közömbös, hogy a felperes a magyar jog alá tartozik vagy sem, mert jelentősége annak van, hogy magyar nemzeti védjeggyel rendelkezik és ennek alapján bárkivel szemben felléphet, aki védjegyét bitorolja függetlenül attól, hogy rendelkezik-e magyarországi fiókteleppel. Vitatta az alperes álláspontját az üzleti titoksértés, valamint a nemzetbiztonsági érdek tekintetében és végül előadta, hogy az a körülmény is az alperes rosszhiszeműségére utal, hogy a cégnév megváltoztatását követően regisztráltatta az a....eu domain nevet, amelynek csatolta whois rekordját.

A fellebbezés kis részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mélységben feltárta, abból a jogszabályok megfelelő alkalmazásával, a kialakult joggyakorlatot is tükrözően, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a kifogásolt magatartásokkal az alperes megvalósította a perbeli védjegy bitorlását. Döntésével és indokaival az adatszolgáltatásra vonatkozó rendelkezés kivételével a másodfokú bíróság egyetértett.

A Vt. 12. §-ának (1) bekezdése értelmében a védjegyjogtalom alapján a védjegyjogosultnak kizárólagos joga van a védjegy használatára.

A (2) bekezdés b) pontja szerint a kizárólagos használati jog alapján a védjegyjogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

Az eljáró bíróság által a jogvita elbírálása során alkalmazott módszer mindenben megfelel a jogszabálynak és a védjegybitorlási perekben kialakított vizsgálati módszernek, alaptalanul sérelmezte ezt a fellebbezés.

Okszerűen mérlegelte az elsőfokú bíróság a perbeli „AGILENT” védjegy és az alperes által használt cég-, kereskedelmi és domain névben szereplő „AGILNET” szavak vizuális, fonetikai alapon való összetéveszthetőségének a lehetőségét, mert

attól, hogy az utóbbiban az „E” és az „N” betűk helyet cseréltek egymással a védjegyhez képest, a megjelölés nem vált biztonságosan elhatárolhatóvá a védjegytől még az asszociáció szintjén sem. Emellett a magyar fogyasztók körében az ismeretlen eredetű kifejezések többnyire nagyfokú bizonytalanságot mutatnak a kiejtés tekintetében és ebből a szempontból mindkét megjelölés azonosan értékelhető, lévén mind a kettő fantáziaszó, ezért a jelentéstartalom sem ad segítséget az elhatároláshoz. A kifejtettek alapján megállapítható tehát, hogy részben maguk a megjelölések, részben a védjegy árujegyzékében felsorolt és az alperes által végzett kromatográfiás berendezésekkel kapcsolatos szolgáltatások oly mértékben mutatnak hasonlatosságot, hogy az alkalmas a releváns piaci környezet megzavarására, mert semmiképpen nem nyújt kellő orientációt a felek szolgáltatásainak határozott elkülönítésére.

A felperessel egyetértve a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a védjegybitorlás megállapíthatósága nem függvénye az árujelzők tényleges összetévesztésének, hanem elégséges csupán annak a reális veszélye, hogy vagy a megjelölések hasonlósága, vagy az áruk és a szolgáltatások hasonlósága azt eredményezheti, hogy a tájékozott és jól informált fogyasztó elbizonytalanodjon a megjelölés eredetét illetően. Ennek megítélésén az adott esetben az a körülmény sem változtat lényegesen, hogy a peres felek nem vitásan azonosan a piac egy igen speciális szegmensén, nevezetesen a színeképelemző berendezésekkel kapcsolatosan fejtik ki tevékenységüket. Erre tekintettel közömbösnek tekinthető a fellebbezéshez csatolt nyilatkozatok tartalma, de osztható volt a felperesnek az okiratok kapcsán a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésére való hivatkozása is, ami kizárja a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő figyelembe vételét. Annak sincs jelentősége, hogy a felperes milyen formában, illetve módon használja a védjegyet. Ugyanis annak a ténye, hogy érvényes magyar nemzeti védjeggyel rendelkezik, e jog kizárólagosságából és abszolút jellegéből fakadóan lehetőséget ad számára, hogy az országhatáron belül bárkivel szemben fellépjen, aki gazdasági tevékenysége körében engedélye nélkül olyan megjelölést használ, ami alkalmas a védjegy megkülönböztető képességének a gyengítésére, elhalványítására. Ez pedig különösen abban az esetben fenyeget, ha a megjelölések és az áruk, illetve szolgáltatások is nagyfokú hasonlóságot mutatnak, illetve, ha a védjegyjogosult, mint ahogy a felperes, az érintett piac egyik emblemikus, meghatározó szereplője. Mindennek tükrében az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a döntésre, hogy az alperes a kifogásolt magatartásokkal védjegybitorlást valósít meg a felperesi védjegy sérelmére.

Részben megfelelően alkalmazta a jogkövetkezményeket is az elsőfokú bíróság, így az abbahagyásra kötelezést, az eltiltást és az igényeltnél szűkebb körű elégtételadást.

Ugyanakkor a termékek körében a felperes nem jelölt meg sérelmezett magatartást, sőt a perben éppen azt hangsúlyozta, hogy a forgalmazást nem kifogásolja és ezzel kapcsolatosan az ítélet sem tartalmazott megállapítást, csupán a domain, kereskedelmi- és cégnév tekintetében. Ennek folytán a fellebbezés alappal sérelmezte a jogsértő termékekkel kapcsolatos adatszolgáltatásra kötelező

rendelkezést, ezért a másodfokú bíróság ebben a részében a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint a határozatot megváltoztatta és az adatszolgáltatásra kötelező rendelkezést mellőzte, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A nagyobb részben pernyertes felperes a másodfokú eljárással felmerült költségét okirattal alátámasztottan 755 888 forintban jelölte meg, ami 300 USD/óra ügyvédi munkadíj és 11,4 óra alapul vételével 3420 USD-nek felel meg 226 USD/Ft átváltási ár mellett. A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban benyújtott időszükségleti kimutatást túlzónak találta. Az elvégzett jogi tevékenység és azon körülmény alapján, hogy az alperes kis részben, az adatszolgáltatási igény alaptalansága körében eredményesen fellebbezett, úgy ítélte meg, hogy az elvégzett munkával 200 000 forint másodfokú perköltség áll arányban, ennek folytán a fellebbviteli bíróság az ügyvédi munkadíj mérséklésére látott okot. Ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése, illetve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával a megállapított másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

Budapest, 2012. április 26.
. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző